

Valentín Šefčík: Dorotka

Modré oči, noštek, úsmev, ofinka
a nadmieru dôležitý
pohľad mladej dámy.

Každé ráno, keď sa dobre vyspinká,
opýta sa: „Mami,
už som veľká?“

Mamka stojí vedľa dverí.

Usmieva sa,
o chvíľu však vážnym zrakom
meria výšku svojej dcéry.
V okamihu zahlási:
„Kdeže veľká. Malá si!“

Dorotka je z toho smutná.
Chcela počuť iné slová
Nevzdáva sa ani trochu,
na druhý deň skúsi znova:
„Mami, už som veľká?“

„Ach, už zasa,“ mamka na to.
„Odvčera si povyrástla
len o štipku maličkú.“
Cíti sa však vinovato,
že Dorotka znova smúti
s teplou kvapkou na líčku.

Ďalšie ráno otvorilo oči.
Priletelo z tmavomodrých svetov.

Dorotka ho privítala opäť
dobre známou jednoduchou vetou :

„Mami, už som veľká?“

A mamička riekla: „Už.“

„Tak sa môžem vydávať.
Matej- to je re mňa muž!
Vravel mi raz na hojdačke,
že keď budem ozaj veľká,
vezme si ma za ženu.“

Dávno mamka nevidela
Dorotku tak blaženú.